

l'aveudebenicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 5 de novembre de 2004 • Núm. 457 • Any X • 0.75 Euros

ENTREVISTA: Enric Escuder i José Luís Guzmán deixen entreveure que hi ha pacte

Mundo convoca un Ple i l'abandona per anar-se'n de sopar

El CDB i el BFS segueixen baixant posicions a la taula al perdre de nou

L'AMPA del Ródenas dona 10 dies a Mundo per posar solucions

457

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

Els regidors de l'Ajuntament de Benicarló segueixen descentrats i ara es tornen incoherents

EL TEMA

L'alcalde de Benicarló deixa el Ple i se'n va a València de sopar, fet que indigna els grups de l'oposició

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

MISCELLÀNIA

Entrevista als portaveus de PSOE i Bloc on desvetllen les seues intencions. Torna Tolito

ESPORTS

El Benicarló FS perd a casa davant el Pozo de Murcia per tan sols un gol. Els esportistes del Club d'Atletisme Baix Maestrat aconseguix bons resultats a la Plana

Se'n van de castanyada

Les situacions a les que ens està duent la present legislatura costaran d'oblidar. A un començament de legislatura per oblidar, amb pactes anti-natura inclosos, compareixences sobre irregularitats urbanístiques, alcaldes virtuals que no convoquen les necessàries comissions, o ho fan amb un despreci absolut cap a els procediments reglats i deixen el municipi en desgovern, s'afegeix ara l'il·lustratiu fet en el que el senyor alcalde abandona el Ple convocat per anar-se'n a un sopar de partit al Casino Monte Picayo, a Puçol segons van assegurar fonts consultades.

L'hoteler en qüestió serveix de lloc de celebració dels casaments dels "pijos" de València i, pel que sembla, també serveix per a les castanyades dels PePeros valencians. Jaime Mundo, amb un menyspreu totalment censurable opta per abandonar el Ple que presideix i que ell va convocar - i en un moment especialment delicat del seu mandat- se'n va al Monte Picayo. Lògicament, aquesta circumstància va ser interpretada pels assistents i pels regidors de l'oposició "com una provocació".

Però el Ple d'octubre va dur també més despropòsits com dèiem. L'oposició que fins el moment havia dut una postura

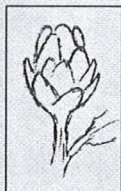
ferma de rebuig cap a les il·legalitats fetes al Pavelló polisportiu decideix sumar-se en el moment decisiu a la castanyada dels PePeros i, sorprenentment, s'abstenen en l'aprovació de les multimilionàries obres que allí es van fer, saltant-se la llei, donant, d'aquesta manera, suport al vot minoritari del PP.

Aquest fet invalida abans de nàixer la credibilitat d'una oposició majoritària que va matxucar i denunciar insistentment amb interminables rodes de premsa i notetes la manera execrable d'actuar dels populars dilapidant sous públics amb el pavelló.

Per la entrevista que avui publiquem als portaveus de PSOE i Bloc, sembla que hi ha haurà pacte del pollastre d'una manera imminent. La notícia podria ser bona per al futur i la governabilitat de Benicarló si lamentablement no hagueren demostrat ja la seua incoherència i demagogia.

laveu

debenicarló

CARXOFA: : torrades amb un bon rajolí d'oli, acompanyades d'un bon all-oli, per els components del "4x4 rodes", per la iniciativa que han emprés. Se n'han anat al Sahara de vacances, però s'han emportat un camió d'ajuda humanitària. Bones vacances solidàries.

PANISSOLA: ben rasposa i enganxosa per a l'oposició benicarlanda, BLOC i PSOE. Tant de rebombori i canya que li van pegar al PP, per les obres del pavelló, les quals van qualificar d'il·legals, i quan arriba la votació del Ple, fan un "vot fantasma" de suport. S'abstenen, però com el PP va votar en bloc a favor s'aprova. Suposem que els del "sóc benicarlando i dic si al pabelló", que hi havia, els acolloniren una mica. "Calçonaços".

Mundo deixa plantats els regidors

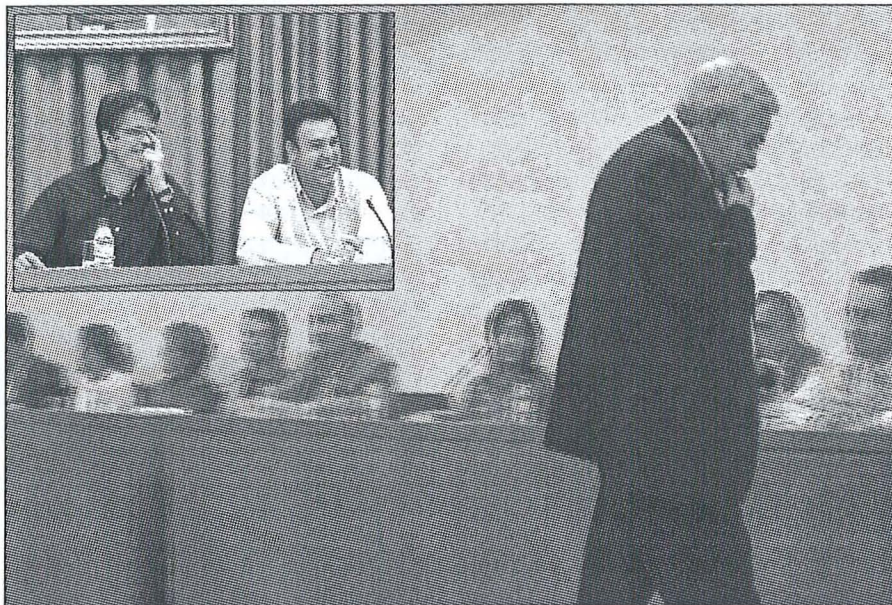
Se'n va a un sopar del PP / L'oposició ho interpreta com una provocació

text REDACCIÓ

Jaime Mundo, alcalde de Benicarló, va abandonar la sessió de Ple ordinària que es va celebrar dijous passat, abans que aquest s'acabés. El primer edil va al·legar que havia de viatjar a València, on l'esperaven i, no podia arribar tard. Al capdavant de la sessió va deixar a Marcelino Domingo, primer tinent d'alcalde i Marcos Segarra, secretari en funcions, que s'autodenominaren "alcaldes accidentats" en lloc d'alcaldes accidentals. Els fets es van produir a les 21.40, després que José Luis Guzmán, portaveu del Bloc, plantegés els precís i preguntes del seu grup. Faltaven escassos deu minuts perquè la sessió s'aixequés. No va ser l'única sorpresa del Ple. El remodelat saló segueix sent l'escenari on es representa cada mes l'estratègia política de cadascun dels grups municipals que se senten en els 21 escons de regidors. Aquest mes, per una banda abandonament de la sessió per part de l'alcalde i abandonament de l'oposició, que s'abstenia en l'aprovació del projecte de ampliació del polisportiu municipal fent que, amb els únics vots favorables del PP, el punt s'aprovés. El públic en aquesta sessió, sembla que va exercir com un grup polític més si s'ha de jutjar per la tensió que es va respirar durant la votació. Les cartes estan sobre la taula i potser que, més que mai, es destaparen en l'última sessió ordinària. Va ser el reflex més clar del que està passant en la ciutat, tant a nivell polític com en l'àmbit social.

APROVAT EL PROJECTE D'AMPLIACIÓ DEL PAVELLÓ

Dos mesos després de la inauguració oficial del recinte, el Ple de

Mundo en el moment d'abandonar el Ple. A dalt l'alcalde i secretari "accidentats"

l'ajuntament de Benicarló ha aprovat, amb els deu vots a favor de l'equip de govern del Partit Popular i les onze abstencions de l'oposició, el projecte d'execució de les obres d'ampliació del pavelló polisportiu municipal. És la segona vegada que el projecte passa pel ple, ja que en la sessió anterior no va ser aprovat pels grups de l'oposició, que ho van

“L'oposició va sorprendre abstenint-se en la votació final del Pavelló”

rebutjar al·legant deficiències tècniques. El dijous passat tornava a sotmetre's a votació i els dos grups en l'oposició decidien abstenir-se. Ambdós coincidien que el seu vot era una mostra del seu desig de no entorpir la gestió municipal i després de mesos de debat i oposició, sorprenien a propis i estranys abstenint-se en la votació final.

Un dels temes que més reticències va aixecar en el seu moment entre l'oposició va ser que la remodelació no complia amb les normes d'accessibilitat al recinte. En aquest sentit, ambdós grups van al·legar que Conselleria no concediria la llicència d'activitat al recinte mentre no es complís amb la legalitat. No obstant això, decidien donar-li un vot de confiança a l'equip de govern abstenint-se en la votació a l'haver obtingut per escrit el compromís dels deu regidors que conformen l'equip de govern, que es responsabilitzaran de resoldre les possibles deficiències que la conselleria puga marcar en un termini màxim de tres mesos. El text del projecte es remetrà a la Conselleria per a la seva aprovació definitiva.

L'ALCALDE SE'N VA

El debat va ser seguit atentament per prop de cinquanta afeccionats al futbol sala que, vestint la samarreta oficial del Benicarló FS, i les enganxines reivindicatives amb les que han omplert la ciutat, van omplir el saló de Plens i ho van

L'oposició es va tornar incoherent

ve de la pàgina anterior

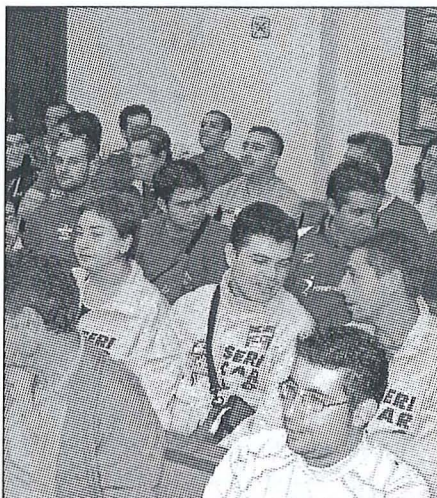
abandonar quan va finalitzar la votació. No van ser els únics. Jaime Mundo, alcalde de Benicarló, abandonava el seu lloc de president de la sessió quan faltaven escassos deu minuts perquè finalitzés.

L'alcalde va al·legar, als quaranta minuts d'haver començat la sessió, que havia de viatjar a València, on l'esperaven. Posteriorment els regidors van explicar que es tractava d'un sopar del Partit Popular molt important.

Marcelino Domingo, primer tinent d'alcalde, ocupava el seu lloc. L'abandó de la sala per part del primer edil es va produir després que José Luis Guzmán, portaveu dels nacionalistes, prengués la paraula per a exposar els precs i preguntes del seu grup municipal. En aquest sentit, l'edil manifestava el seu malestar per l'actitud de l'alcalde, que va qualificar d'una "falta de consideració cap a la ciutadania en general". Guzmán va assegurar que "no era una qüestió de vida o mort abandonar el Ple i deixar-nos amb la paraula a la boca".

EL PREU DE LES OBRES DEL PAVELLÓ

El debat entorn de les polèmiques obres d'ampliació i remodelació del recinte esportiu continuava una vegada finalitzada la sessió. Enric Escuder, portaveu del PSPV, donava a conèixer la xifra total a la qual

Seguidors del FS Benicarló al Ple polèmic

han ascendit les obres de remodelació del pavelló poliesportiu municipal i que han quedat xifrades en 790.000 euros. L'edil socialista desvetllava

que la Diputació ha aprovat la subvenció del cinquanta per cent de l'import total de les despeses realitzades pel consistori però "sobre el pressupost inicial, valorat en 590.000 euros". La subvenció de l'ens provincial, per tant "només cobrirà el 30-34% de l'import total final" va assegurar Escuder. Les xifres han estat confirmades per Francisco Pac, regidor d'Hisenda, qui va afirmar que s'està a l'espera de la signatura d'un conveni amb la Generalitat Valenciana, que permetrà un finançament tripartit.

D'altra banda, el Ple aprovava per unanimitat vint-i-una ordenances municipals, que s'incrementaran tenint en compte l'IPC interanual. Com novetat, es troba el preu que pagaran els quals celebren un matrimoni civil en el recentment remodelat Saló de Plens. Francisco Pac, regidor d'Hisenda, explicava que la taxa s'ha fixat en seixanta euros, destinats a sufragar "les despeses extraordinàries que suposa que un funcionari haja de preparar el saló i la neteja del mateix una vegada finalitza l'acte de casament".

No a la presó d'Albocàsser

text REDACCIÓ

Dissabte 6 a les 12 del matí a la coneguda Plaça de la Independència de Castelló, o la Farola, tindrà lloc una manifestació en contra de la presó d'Albocàsser. És l'última oportunitat per a poder frenar aquest projecte ideat pel Partit Popular i que ara el Partit Socialista de Zapatero i el castellanenc Jordi Sevilla volen aplicar. Des de l'organització de la manifestació animen a la gent - especialment del Maestrat- per a que aquesta mostra no siga una cosa testimonial donades les connotacions per a la població d'Albocàsser i comarca del Maestrat en general. Cal que PSOE i PP es replantegen el projecte i duguen a la nostra comarca inversions més productives i reivindicades.

Deu dies de termini per a Mundo

text NATALIA SANZ

L'AMPA del CP Eduardo Martínez Ródenas de Benicarló ha donat un termini de deu dies al consistori perquè els informe, a través d'una reunió i mitjançant una resposta per escrit, de les mesures que el consistori pensa adoptar per a solucionar els problemes que té el centre. Els pares sol·liciten, mitjançant un escrit que han presentat en el registre d'entrada, que se'ls informe sobre com es resoldran les manques que presenten les tres aules prefabricades instal·lades en el pati del col·legi, en les quals reben classe els alumnes d'Infantil. Els pares asseguren que, cada vegada que un nen té una necessitat fisiològica, el professor deu acompanyar-lo fins al centre escolar, deixant sols a la resta dels nens de la classe. El problema, asseguren, s'agreuja amb l'arribada de l'hivern o en els dies de pluja. D'altra banda, en l'escrit demanen solucions per a resoldre el problema d'espai que registra el menjador del centre escolar. Així, asseguren que les instal·lacions estan dissenyades per a acollir a uns setanta alumnes,

xifra que es veu habitualment desbordada ja que el servei ho utilitzen una mitjana de cent cinquanta alumnes. Això obliga al desdoblament del torn del menjador i a la consegüent alteració del ritme normal en els horaris escolars. La manca d'un gimnàs en el col·legi és altra de les preocupacions que els pares del Ródenas han fet arribar mitjançant la instància que han presentat al consistori. L'any passat, va haver de ser eliminat per a transformar les instal·lacions en dues aules que acolliren l'increment d'alumnes que ha sofert el centre escolar. Els pares acusen a l'ajuntament de Benicarló de ser sabedor de l'increment que sofreix el centre en el nombre d'alumnes amb el pas del temps, un fet que qualifiquen de "totalment previsible" a causa del augment de població constant que registra el padró municipal en els últims anys. L'AMPA del centre ve protestant des de fa temps perquè consideren que el Ródenas està rebent l'excés d'alumnes de tots els centres escolars de Benicarló. Les ràtios estan trencades en els quatre centres escolars de la ciutat, però els alumnes excedents, diuen els pares, són derivats al Ródenas, que ha vist com l'any pas-

sat es va instal·lar un aula prefabricada en el pati, que ha estat augmentada en dues unitats aquest any. El problema d'augment d'alumnes s'aguditza quan arriben temporers per a treballar en la campanya de la recollida de la taronja. Els xiquets són escolaritzats encara que haja començat el curs escolar i els pares dels alumnes Ródenas temen que el nombre d'aules prefabricades augmenti. D'altra banda, l'AMPA ha acusat a l'ajuntament d'incomplir "el Reial decret 1004/91 en el qual s'estableixen els requisits mínims dels centres d'ensenyament". El col·lectiu de l'AMPA del centre assegura que algunes de les demandes ja s'havien fet durant el passat curs escolar, mitjançant altres escrits que van presentar al febrer i maig i dels quals no van rebre resposta. Ara, han tornat a demanar explicacions al consistori mitjançant una instància dirigida a Jaime Mundo, avalada per 300 signatures de suport que han reunit i en la qual li marquen un termini màxim de deu dies perquè es produeixi la reunió informativa. Els pares volen sol·licitar que s'agiliten els tràmits per fer l'ampliació del centre escolar.

Divendres literaris

Tardor 2004

Associació Cultural Alambor

12 de novembre, 20 hores

Presentació de les Obres guardonades amb els Premis Alambor de Narrativa 2002 i 2003.

Presentació de Contes d'estiu de Joan B. Campos.

Presentació de El rastre dels dies de Josep Igual. a càrrec dels autors i de Carles Lluch.

Lloc: Seu de la Penya Setrill, Carrer de Pere Boqués, s/n -12580 - Benicarló

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 456

text EL LECTOR

Tot i que algú pugua pensar que la darrera frase de l'editorial de la setmana passada siga una mica exagerada, jo penso que es queda curta i que el millor final haguera estat un "foteu el camp d'una vegada, malfeiners!". Les dues notícies amb les quals es comença fan referència a la sanitat i a l'educació, les dues germanes pobres. Per un costat tenim un centre de salut absolutament desbordat, amb uns professionals de la sanitat que no poden més. Per un altre costat, ens trobem amb un col·legi que any rere any veu com minva el pati alhora que s'omple d'aules prefabricades (eufemisme de barracons). Sense cap mena de dubte, el responsable de tot plegat només és un: el nostre alcalde Mundo. Una vegada més ha demostrat la seua absoluta incapacitat, incompetència i ineptitud per tal de resoldre els dos problemes més greus que pateix el nostre poble. Els quasi catorze anys que porta al capdavant de la casa gran han deixat ben palés que només serveix per fer bonic, per donar la raó a tothom, no perdre's cap festa ni sarau, cremar regidors i ser un magnífic testimoni d'excepció de la més gran especulació urbanística que mai no s'ha conegut en tota la història local. Ha tingut actuacions memorables en tots els àmbits de la vida local. S'ha posat l'armilla reflectant, s'ha vestit de tocador de bombo i de faller, ha compartit taula i menjar amb qui ha calgut, ha remenat paelles, ha portat sants al muscle... la llista no s'acabaria mai. Poc abans de les darreres eleccions ens va anunciar la immediata construcció del nou centre de salut. Una més. No sé si definir-lo com un encantador de serps o com el cec al país dels torts. Es veu que quan arriben les eleccions emboba la gent i tothom el vota. Clar, com que ha assistit a tots els sopars i festes que

s'han organitzat al poble, la gent el veu molt assequible i molt tractable, que escolta tothom encara que després se n'oblida de tot. Si a això afegim que els rivals que ha tingut en les darreres confrontacions electorals potser no han estat a l'alçada de les circumstàncies, i que el poder mediàtic dels populars és molt considerable (recordem l'assetjament que va patir el darrer ajuntament socialista), ens trobem un alcalde perpetu que segurament tornaria a guanyar les eleccions. Perquè a la gent li importa ben poc que un treball més o menys bé o que faça més o menys coses pel poble. És important el partit que representa, sobretot si té al capdavant un personatge tan acurat com Aznar. És la gran paradoxa de la democràcia: mentre els nostres fills s'han de mullar o gelar-se de fred si volen anar a fer alguna necessitat fisiològica perquè tenen les "aules" al pati, els nostres polítics miren cap a un altre lloc i es gasten una quantitat pornogràfica de milions de pessetes a millorar una instal·lació esportiva per tal que puguen jugar uns senyors que corren darrere una pilota i que no ho fan, precisament, per amor a l'art. Però segurament la rendibilitat política és més gran, que és l'objectiu de totes les coses que es fan amb diners públics. Els xiquets no voten.

Pel que fa al tema sanitari, tampoc no lleva la son als nostres polítics. El senyor conseller de sanitat va a Benicarló a fotre-se'n de tots i ens diu que no ens podem queixar, que per tot arreu estan igual, però que som zona preferent de no sé què, o siga, que som uns privilegiats. Mundo tot content perquè ha vingut un de fora a donar la cara per a dir el mateix que haguera dit ell. Té bons mestres, el nostre alcalde. Però tant se val, ara tots els diners són per a la faraònica copa Amèrica eixa. Només cal que vegeu algun dia un informatiu de la televisió que paguem entre tots els valencians, encara que després us faça mal de ventre. Jo, de vegades,

faig allò que diu Joan Raül Burriel a la seua magnífica col·laboració i miro aquests informatius deformatius. Són l'exemple perfecte de manipulació informativa, d'exaltació del cabdill Camps i del nostre salvador a Madrid Zaplana. Tots els dies, tots, hi ha un parell d'assumptes obligatoris: la vela i el transvasament d'aigua -de l'Ebre, per suposat-

Canviant d'assumpte, m'ha impressionat la reflexió de l'amic Robes. Jo no sé de què parla ni, per suposat, tinc la més mínima idea de quina és l'organització de la qual se n'ha anat, però es veu que ha quedat molt decebut. Ja se sap que les organitzacions les fan les persones, que ningú no som perfectes i que una poma podrida fa més mal que cinquanta de sanes. Per una vegada hem vist una reflexió, però al final avisa "algun altre tornarà a tremolar". Ahí te quiero ver.

El Mussol fa la seua aparicióbimestral? Hauria de ser una mica més actiu i volar més sovint.

La foto denúncia que fa referència a les barraques aqueixes de les penyes posa al descobert un dels temes més vergonyosos que hauria de suportar el regidor de festes. L'ajuntament s'hauria de prendre alguna mesura exemplar. Els de les penyes són joves, però...

Van a tallar el carrer Pius XII durant... sis mesos! No vull pensar el cacau que es muntarà al poble. Allò del dia sense cotxes no serà res en comparació al que ens espera amb aquestes obres.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Faltes. Massa faltes d'ortografia. Per cert, què és això de la "moda fashion"? No és una redundància? Jo diria que "fashion" vol dir el mateix que "moda", però en anglès.

Noranta anys de solitud

Llibres

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ.
Memoria de mis putas tristes. Ed.
Mondadori. Barcelona. 2004. 109 pàgs. 17
euros.

Després de déu anys torna Gabriel García Márquez a publicar un llibre de ficció, una breu novel·la en què el protagonista ens narra una apassionada història d'amor. Tot comença quan aquest acaba de complir noranta anys i per celebrar-lo vol viure una boja nit d'amor amb una adolescent verge, per a la qual cosa telefona a la propietària d'un bordell manifestant-li el seu desig, aquesta li prepararà una jove de catorze anys per satisfer la seua petició, però quan la troba dormida i nua en la habitació sent alguna cosa que mai no havia sentit, sent que per primera volta en la vida s'ha enamorat, i passa dues nits amb ella sense tocar-la.

Quan per un incident el prostíbul és clausurat, es sent desesperat perquè no la pot veure, i quan finalment la retroba és sent molt gelós perquè se li presenta ben vestida i amb moltes joies, i ell pensa que li les haurà regalades un altre amant. Però llavors l'home es troba amb una vella prostituta que el convenç de que si realment està enamorat, que vaja amb ella perquè no hi ha res al món com estar amb una persona de la que s'està enamorat. I aquest és justament és el missatge que sembla voler donar-nos García Márquez, el triomf

del "buen amor", <<era por fin la vida real, con mi corazón a salvo, y condenado a morir de buen amor...>>, diu en la part final del llibre, un "buen amor" que s'enfronta al "loco amor" que era el que havia conegut el personatge al llarg dels seus noranta anys, ja que diu que mentre havia portat els comptes havia estat amb més cinc - centes dones, però sempre pagant, i tanmateix havia estat condemnat a noranta anys de solitud.

La novel·la pot agradar als seguidors de García Márquez, ja que ens trobem amb el seu univers habitual, on fins i tot reapareix algun antic personatge. Utilitza el seu llenguatge brillant de sempre, amb unes esplèndides imatges, i assoleix sovint un to molt poètic, sobretot quan descriu el seu estat d'enamorament, però pensem que no aporta res de nou a la seua bibliografia, penso que és juntament amb "*El amor en los tiempos del cólera*", la més fluixa de les seues novel·les, la única diferència és que aquella tenia cinc - centes pàgines, i aquesta només cent nou, amb la qual cosa la podem llegir amb un parell d'hores. Després d'obres tant esplèndides com "*Notícia de un secuestro*" o "*Vivir para contarla*" - les seues memòries -, el retorn de García Márquez a la ficció resulta bastant decebedor.

Josep Manuel San Abdon

Recomanacions editorials

text SUSANNA ANGLÉS

Avui us aconsellaré tres llibres de dues editorials que publiquen en català; es tracta d'Empúries que pertany al Grup 62 i Editorial Cossetània. De la primera editorial vos aconsello, primer que res, l'objectivitat i el pensament liberal de Noam Chomsky que inclou un text d'en Noam Chomsky sobre la Guerra Civil Espanyola, Text que va ésser mutilat per la censura franquista.

Això és una primícia dins les lletres catalanes. És un llibre ple de

reflexions dels intel·lectuals d'esquerres davant esdeveniments tràgics com la Guerra Civil o la guerra del Vietnam. En el llibre, arran del nou ordre que ha sorgit des dels atemptats del 11 de Setembre dins terreny USA, estableix una mena de paral·lelisme entre la resposta que ha donat, ara, l'administració d'en Bush i la que va fer que els EEUU participaren dins la guerra del Vietnam, fet traumàtic per a la que s'anomena primera potència mundial. És un assaig ferm i que rebutja aquesta resposta preventiva i bèl·lica i que, tot i que en un altre context - on les pors eren paregu-

des a les d'ara- els EEUU ja van llançar-se damunt Vietnam com ara damunt Iraq.

Després, des de Cossetània, els recomano Més enllà del camp de batalla, un llibre d'investigació històrica des de la ploma d'Àngela Jackson sobre una cova hospital, situada a un quilòmetre del poble, dins del front de la batalla de l'Ebre. El llibre té molta humanitat, ja que és un testimoni de moltes persones que allí, al ésser ferides, hi van anar a parar. També podem conèixer el compromís d'infermeres i cuidadors.

Entrevista a José Luís Guzmán

Junts però no regirats. Així apareixen en públic. Resulta fart complicat per a la premsa local captar una foto d'Escuder i Guzmán junts i hi ha periodistes que ja comencen a tenir la síndrome del paparazzi, de tantes cabrioles que cal fer per a captar la desitjada imatge. L'última ocasió la vam tenir amb motiu de la inauguració de la seu del Bloc.

La Veu ha volgut conèixer aquesta setmana el perfil dels dos portaveus de l'oposició, sense preguntar-los pel tema de la moció de censura. Però ells sols han destapat les seues cartes. És aquesta l'última entrevista que

els fem per separat?. L'esbós que fan del panorama polític de la ciutat cal llegir-lo entre línies?. O parafrasejant a un d'ells és tot fum de palla?. Jutgen vostès mateixos.

“Possiblement hi haurà un canvi en el govern de la ciutat”

-Crema més el poder o l'oposició?

- Les dues coses per igual, donada la situació actual. Possiblement crema més el govern, perquè llavors havíem de governar i fiscalitzar i ara, en l'oposició, només fiscalitzem.

-Pensa seguir en política?

- Encara és prompte per a contestar.

- Dibuixe'ns la perspectiva política a Benicarló

- Si la gent sap veure la situació actual després de totes les denúncies que hem fet, possiblement hi haurà un canvi en el govern de la ciutat, fruit de la nul·la gestió a la qual estem assistint.

-Quanta gent li ha decebut en política?

-Algun que un altre, que creus que tenen ideals i la seva manera d'ésser i d'ac-

tuar ha d'estar per sobre de tot. Després comproves que estan en política per particularismes i interessos.

-M'està parlant de gent de fora o de dintre del seu partit?

- De tot un poc.

- Quines diferències ha trobat entre l'entramat associacionista, en el qual ha estat tants anys, i el món de la política?

- En les associacions, la gent és més participativa, es raonen molt més les coses i s'és més permissiu. En política això no passa, perquè tots estan pendents que no t'equivoques. Has de fer-lo tot bé per a contentar a tot el món i això és impossible.

-Com estan les coses dintre del Bloc?

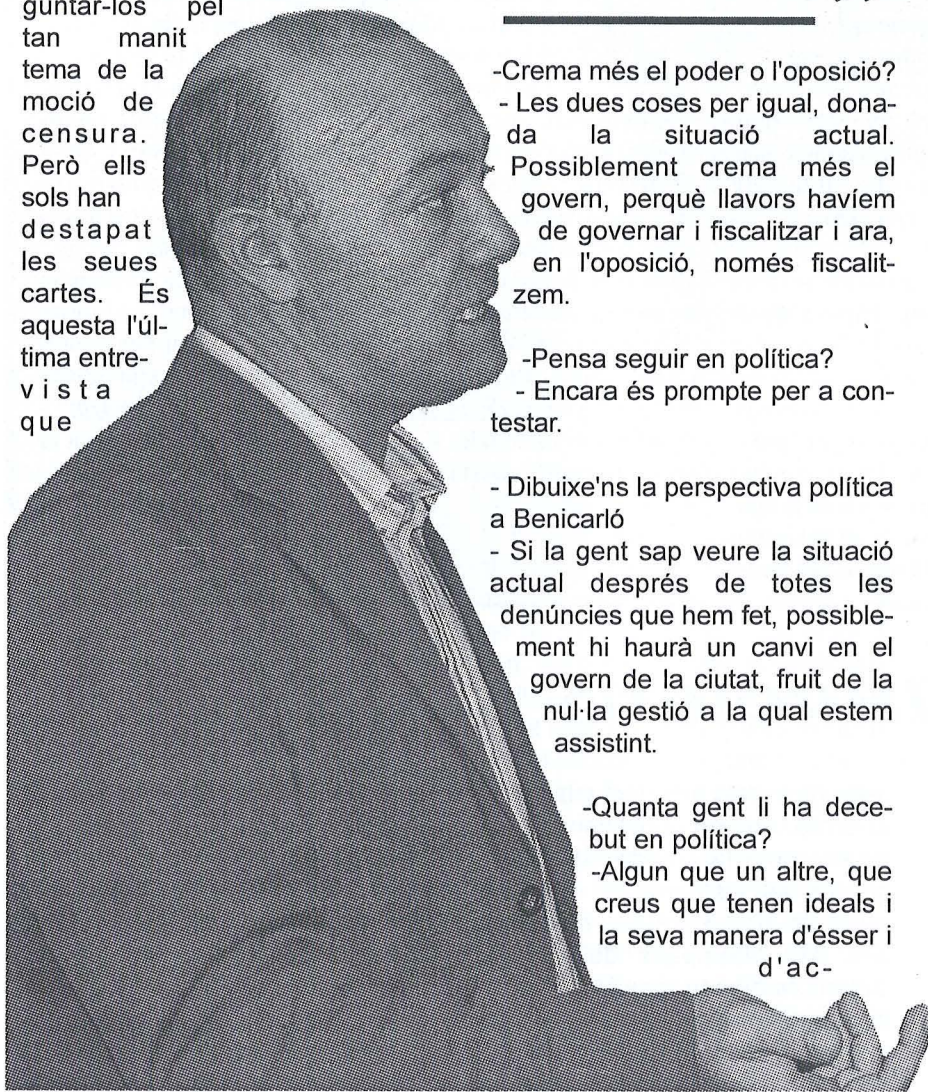
-Molt clares. Els que no estan no són, som els que som, estem molt cohesionats i amb les mateixes ganes de treballar que teníem al principi.

-Acaben d'inaugurar una nova seu. S'està 'aburgessant' el Bloc?

-No, des de principi de la legislatura volíem tenir una seu, un punt de trobada per a tots els col·lectius de la comarca i ara ho hem aconseguit.

-Temem que en les pròximes municipals es pugua presentar altra llista nacionalista que li plante cara al Bloc?

-Quantes més llistes nacionalistes es presenten, més es fraccionarà el vot i el bo seria anar tots junts. Però això es valorarà quan arribe el moment.

-Ha ap
del pa
pal. Qu
ara en
-No ga
política
què no
clar qu
dues le
objectiu
en polí

- En qu
municip
regidor

- L'obj
mateix
rar es
transpa
del tem
queda
exempl
Escole

crear e
govern
pervivi
dels po
per a
d'un po

-Un ob
actual

-M'agra
govern

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
BAUSÀ, VICENT B
NATALIA SANZ
LLUCH, RAMON
JOSEP V. TAUS,
COSTA
Fotografies/ NATA

Els successius governs de Jaime Mundo no han sigut un model d'anticipació als fets. La realitat s'està manifestant en aquesta direcció en diversos assumptes fonamentals per a la vida diària de milers de benicarlandos. La gestió dels populars no ha anat davant del vent i el fort creixement de la població ha sorprès a la localitat amb les mateixes infraestructures de tretze anys enrere. Perdó, amb les mateixes infraestructures i la Plaça Constitució.

El Centre de Salut està desbordat per la mancança d'espai i de personal. Els metges han eixit a denunciar-ho. El Geriàtric segueix exactament igual que fa molts anys tot i l'anunciat a crits envelliment de la població. La pobresa de recursos materials i humans és norma habitual. Els treballadors de la resi-

dència isqueren a fer-ho saber a la població.

L'escola pública compta amb els mateixos centres i els barracots creixen com a bolets al Martínez Ròdenas. L'associació de pares i mares també féu pública aquesta insuficiència i mostraren el malestar per la passivitat del govern local. El pavelló poliesportiu, després de tres anys de "play-offs" d'ascens a divisió d'honor del Povet, s'ha reformat un mes abans, a última hora, amb nocturnitat i massa dubtes legals. Nul·la previsió una vegada més. Els famosos adhesius "Soc Benicarlando i vull un pavelló" així volen deixar palesa la seva queixa. O no?

Tolito

Entrevista a Enric Escuder

paregut i desaparegut norama polític municipal. Tant temps pensa estar política?

aire, el meu pas per la és circumstancial però és el meu ofici. Tinc només estaré una o legislatures, però el meu no és perpetuar-me política.

è ha canviat la política local des de que va ser ara?

ectiu per a mi era el abans que ara, gensestructures estables i arents, perquè al llarg ps és l'única cosa que de la política. Per le, la UNED, UP, i les s Esportives es van estant el PSPV en el municipal i segueixen nt per sobre del temps i olítics. La resta serveix poc en la construcció ble.

objectiu per a l'etapa

adaria aconseguir el municipal per al PSPV.

“*M'agradaria aconseguir el govern per al PSPV*”

-Com veu la situació política actual a Benicarló?

- Estem arribant a una cruïlla política d'un pes important. L'equip de govern ha abandonat el govern, no hi ha voluntat de governar i els problemes urbanístics, socials i de creixement econòmic i industrial segueixen sense abordar-se. És una situació preocupant que no presenta signes de canvi. El poble i l'ajuntament funcionen per la inèrcia que generen els ciutadans, que són els quals estan arrossegant el carro. L'equip de govern es limita a anar damunt d'ell.

-S'ha dut moltes decepcions personals en el món de la política?

- La sorpresa sempre te la

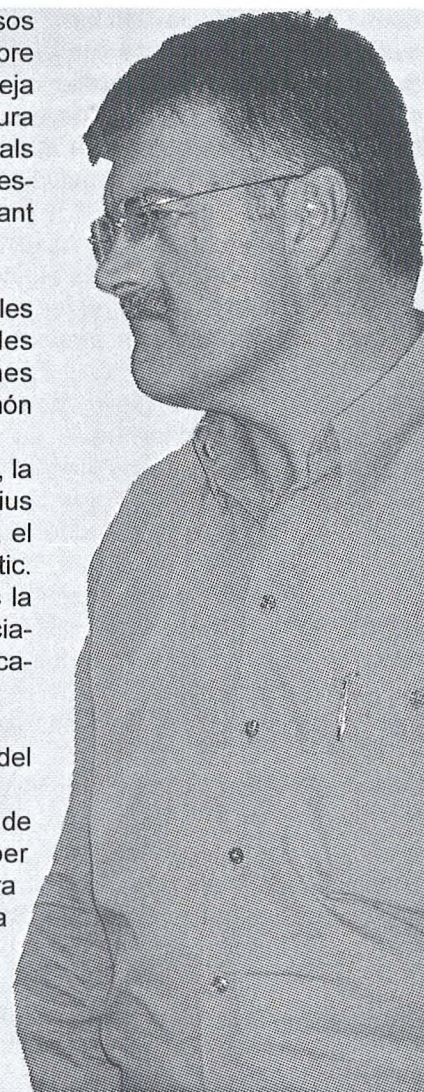
dóna qui barreja interessos personals i els posa per sobre dels comuns. Aquesta barreja és legítima, però en la mesura que els objectius personals marquen els generals, aquestes persones estan defraudant als ciutadans.

-Ha estat dintre del món de les associacions benicarlandes durant molts anys. Quines diferències hi ha amb el món de la política?

- Dintre de les associacions, la gent està unida pels objectius comuns que marca l'entitat, el mateix que en un partit polític. L'única cosa que canvia és la perspectiva, perquè associacions i partits tenen un enfocament diferent.

-Com estan les coses dins del PSPV?

- Estem iniciant una fase de recuperació. Passarem per una època complicada i ara ens estem recuperant. La militància està participant cada vegada més i comença a haver una aproximació dels joves a la preocupació política i això és molt bo.

JOSEP BARBERÀ, PERE ORRÀS, XAVIER BURRIEL, EL MUSSOL, CARLES N PARÍS, OLGA LLUCH, TOLITO, JUAN CARLOS I EL SAMARUC LIA SANZ I JUAN CARLOS COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Els tot terreny, automòbils sostenibles?

Sembla que Itàlia està en contra dels tot terreny o 4x4, vehicles amb tracció a les quatre rodes. El govern Berlusconi implantarà, a 2005, un nou impost que gravarà la compra d'automòbils altament contaminants, especialment els 4x4 però també els cotxes esportius com els Ferrari o les grans berlines (Mercedes, Saab, Volvo...). Com en tota Europa, la moda dels 4x4 fa furor a Itàlia i estan envaint les ciutats. L'ajuntament de Roma decidí fixar la taxa de

circulació per la zona centre de la ciutat en 1000 euros, tres vegades més que per a la resta de vehicles. A més, a més, també s'està estudiant un peatge especial. Florència pretén impedir la circulació dels 4x4 un o dos dies per setmana amb l'objectiu de reduir la contaminació. A París, tampoc es queden curts. El consell municipal parisenc decidí, el juny passat, la restricció de l'ús dels 4x4 els dies amb una elevada pol·lució atmosfèrica, 56 dies a 2003. Segons el regidor de transports de la capital gal·la, "aquests cotxes no tenen res que fer a la capital" i que, en un futur, es podria acordar la seva desaparició definitiva dels carrers de París.

Les raons adduïdes són que els 4x4 consumeixen més del doble que un utilitari, emeten tres vegades més diòxid de carboni -principal gas responsable del canvi climàtic-, ocupen més lloc, compliquen la circulació i són més perillosos pels altres automobilistes -en els impactes laterals causen 30 vegades més morts- i pels propis conductors -bolquen tres vegades més que els turismes. Els fabricants i afeccionats de 4x4 consideren que es tracta "una campanya demagògica contra un problema inexistent"; a Itàlia representen el 0,5% del parc automobilístic i a França el 4,5%. S'assenyala que es vol estigmatitzar a tot un segment de cotxes quan les emissions gasoses depenen de la potència del motor, i hi ha altres automòbils com els monovolums que contaminen més que els 4x4 menuts. Es denuncia que Itàlia i França no són fabricants de 4x4 que són produïts majoritàriament pel Japó i Estats Units.

Una ONG nord-americana, American for Fuel Efficient Car (AFEC) - americans per cotxes amb un consum eficient de combustible-, ha llançat una campanya contra els 4x4, l'anomenat "The Detroit Project". Denuncien que, actualment, hi ha 20 milions de tot terrenys circulant pel país, amb un consum de fins 25 litres de gasolina per 100 km -gairebé no n'hi ha de gas-oil com a Europa. Sols un 5% d'ells van per

camins de terra. Estableixen una relació entre l'ús de 4x4, la dependència del petroli estranger i la seguretat nacional. S'acusa els 4x4 per afavorir el consum de petroli que, en gran part, prové d'Aràbia, país originari del moviment terrorista Al Qeda. El nom de "The Detroit Project" s'inspira en el projecte Manhattan de la II Guerra Mundial; s'afirma que ara "s'està en guerra amb el terrorisme i cal l'esforç de tota la nació per superar l'addició al petroli". Si els 4x4 foren substituïts per cotxes

híbrids, com el Toyota Prius, s'estalviarien un milió de barrils de petroli diaris. L'AFEC denuncia els falsos mites dels 4x4: cotxes més segurs, adequats per a famílies grans, no excessivament contaminants, es controlen i frenen més fàcilment, que tenen millor visibilitat i es poden preveure les maniobres... Tots aquests arguments que, sovint, s'empren per defensar els 4x4 són rebutats a la web www.americanforfuel-efficientcars.org

El sector dels tot terrenys està en expansió a l'Estat Espanyol: representen el 6% de tots els cotxes existents, front la mitjana europea és de 2%. Durant 2003, les vendes de turismes pujaren un 2% i, les de 4x4 un 9%. A gener de 2004, es matricularen 98941 turisme, amb un increment de 9,2% sobre 2003, dels que 7396 eren un 4x4, amb una pujada de 23% sobre l'any anterior. No tenim dades objectives sobre Benicarló, però, pels que veiem pel poble, sembla que poden superar la mitjana estatal. Dels vehicles d'aspecte militar, com els antics Jeep o Land Rover, s'ha passat a 4x4 "més ligh", grans, còmodes i que circulen be per carretera.

Tothom sap que el cotxe no és tant sols un mitja de transport; és un signe de l'estatus econòmic, de la imatge que volem transmetre o un instrument per a l'oci. Els mitjans de transport són responsables de vora del 40% de les emissions de CO2, però agafar els 4x4 com a màxims culpables és excessiu; cal assenyalar el nostre urbanisme dispers i el transport privat com a grans responsables. El que es discuteix a Roma o País, és si els 4x4 són adequats per a dur els xiquets al col·legi o anar al cinema. Ens semblaria be anar al mercat amb una excavadora o amb un tractor?

Els seus noms -ara els cotxes tenen nom, no com els 600, 4L o Renault 5- evoquen aventura, llibertat o naturalesa: Free Lander, Terrano. Discovery, Land Cruiser, Montero..., però, normalment, solen anar per ciutat.

Pere Bausà

Vacances solidàries

text NATALIA SANZ

Vint-i-vuit aventurers de Benicarló, Peníscola, Vinaròs, Barcelona i Madrid componen la caravana que va partir divendres passat de Benicarló amb destinació al sud del Marroc. El 4 Rodes Club Esport ha tornat a reunir a diversos dels seus socis per a conformar l'expedició, que al llarg de 10 dies recorrerà el Regne Alauita travessant la serralada del Atlas. Set vehicles tot-terreny, diversos "quads" i un camió d'aju-

da humanitària, sortien de la cèntrica plaça de la Constitució de Benicarló per iniciar un viatge en el qual es combinarà esport, turisme i solidaritat. Molts dels expedicionaris ja tenen sobrada experiència en aquest tipus de viatges

i al llarg d'aquests anys han comprovat que en aquella zona hi ha manques que clamen al cel. "Són les nostres vacances, no som cap ONG", puntualitzava un membre de l'expedició. La caravana recorrerà de nou aquesta zona d'habitants nòmades, que es dediquen majoritàriament al pasturatge i que constitueix un dels paisatges més inhòspits del Atlas. Les dificultats orogràfiques i l'adversitat del clima es combinen per a fer més difícil la vida als seus habitants, que manquen moltes vegades d'allò més mínim per a poder subsistir. El 4 Rodes ha aconseguit omplir un camió amb medicaments, material escolar i altres productes de primera necessitat "que repartirem on faci més falta, sense intermediaris.

Eagles

La meua banda sonora

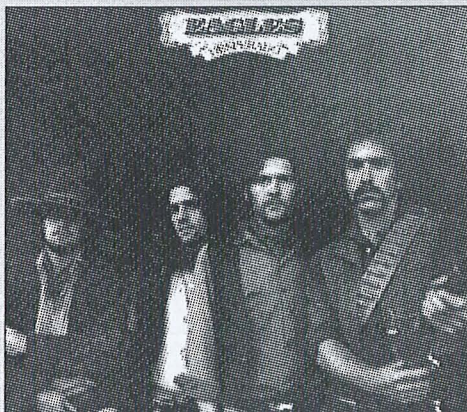
A finals dels seixanta, molt abans que les forçades barreges nasacudes dels "max mix" embrutaren l'espectre musical, el totpoderós i nouvingut rock and roll s'escampava com l'oli sobre el paper i impregnava tota mena d'estils musicals, amb els quals es fonia en una lògica i natural simbiosi.

D'aquesta manera, diverses formacions van trobar el seu espai en la recerca de nous sons en què el rock abastava els més dispars estils. I si Zappa va ser un clar exponent del jazz-rock, l'Electric Light Orchestra es va encasellar en el rock simfònic i Triana va ser el pioner del flamenc-rock, el grup que representa el paradigma del country-rock americà és, sens dubte, Eagles.

Grup californià format a principis dels setanta per Don Henley, Glenn Frey, Randy Meisner i Bernie Leadon, van publicar el seu primer disc el 1972 sota el títol també d'"Eagles" amb la gran sort d'arribar i moldre perquè el seu primer single, "Take it easy" va arribar al número 1 del "chart".

Però encara va ser millor l'acollida a l'any següent del seu segon disc, "Desperado", que inclou autèntiques joies, com la que dona títol a l'àlbum o l'elegantíssima "Tequila sunrise".

Per a la tercera publicació, "One of these nights" (1975), ja comptaven amb un cinqué membre al grup -el guitarrista Don Felder- i a més amb un nou productor -Bill Szymczyk, que els acompanyaria fins la seua darrera publicació l'any 1979.

L'any 1976, després de la publicació del recopilatori "Their greatest hits", va veure la llum el que seria el més gran èxit del grup i una de les més grans fites en tota la història de la música.

Estem parlant, com no, d'"Hotel California", que va ser número u a mig món (Mallorca inclosa) i que té la particularitat que el grup (que perd per a aquest disc Leadon però incorpora Joe Walsh) es desmarca dels seus orígens folk per tal d'iniciar la que serà la seua darrera etapa ja en un

estil més proper al pop i al rock. I si a algú se li pot aplicar l'expressió "morrir d'èxit" és, sens dubte, als Eagles.

Després d'"Hotel California", el silenci i les desvinculacions. Henley i Walsh ja estaven delerosos de començar les seues carreres en solitari i no va ser fins tres anys després, al 1979, quan a contracor i pressionats per la discogràfica per tal de satisfer la demanda dels seus milions de seguidors, va editar el seu darrer disc, "The long run".

Meisner ja no hi era i, per l'avinentosa, van fitxar qui havia estat vocalista de Poco, Tim B. Schmit.

I ací s'acaba la història, no d'un flecha que se meó, sinó d'un dels grups més importants de la història de la música en general i d'Amèrica en particular. Sortosament els seus discos continuen en catàleg i es poden trobar, atmbé sortosament, a preu reduït.

J. Cos

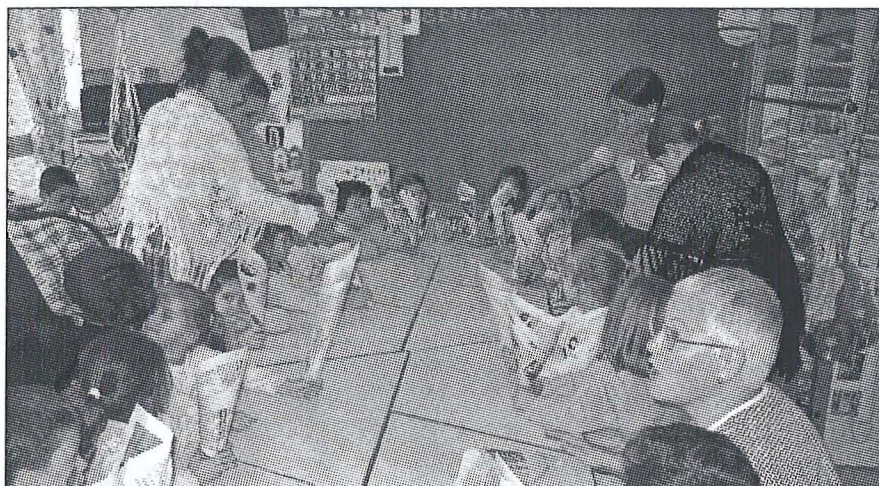
Castanyada 2004

text CP FRANCESC CATALÁN

El dijous 28 i divendres 29 d'octubre el Col·legi Públic Mestre Francesc Catalán de Benicarló va celebrar la tradicional festa de la Castanyada, una tradició popular que es feia tant per celebrar l'entrada de la tardor com per recordar els difunts, i ara la mantenim per no perdre-la.

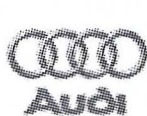
Aquesta commemoració es fa el dia abans de Tots Sants, però realment comença amb la sortida de l'alumnat per anar a comprar els ingredients dels panellets: pinyons, ametlla ratllada, sucre, etc. El dijous 28 de bon matí els alumnes, des dels més menuts fins els de quart, elaboren els panellets amb l'ajuda d'algunes mares i pares, que posteriorment són les encarregades de portar les llandes al forn de Montse per coure'ls i després anar a recollir-les. Per aprofitar el matí de la Castanyada els alumnes fan una sèrie d'activitats relacionades amb aquest festa: dibuixos, cançons, refranys, etc.

Per la vesprada els alumnes de sisè es van dedicar a tallar les castanyes. El divendres 29 a partir del mig dia es van començar a torrar les castanyes que ens havia portat l'ajuntament de Benicarló amb la castanyera de l'escola, quedant-se tot el professorat a dinar al

mateix col·legi. Per la vesprada algunes i alguns alumnes de sisè van disfressar-se de castanyeres i castanyers per repartir per les classes les castanyes torradetes, posant-ne un bon grapat a les paperines que cada alumne s'havia

preparat. La festa va concloure repartint també castanyes a les mares i pares i sobretot als antics alumnes que ens visiten sempre per aquesta festa.

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano

Exposició: Avda. Magallanes, 1

Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142

Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

El Camí del Salvador

Etapa 8.- Ignorància

Lizarra / Estella - Iruña / Pamplona - Lleó

text TONYO FIBLA

Sortim en l'autobús a les vuit del matí. De Lizarra anem cap a Iruña per a agarrar el talgo que ens durà a Lleó. Ací, demà, agarrarem el Camí del Salvador que passant pel port de Pajares ens durà a Uviéu / Ovideo.

*Quien visita a Santiago
y no va al Salvador
visita al vasallo
y olvida al señor.*

Diu una antiga cançó. A la catedral d'Uviéu està la imatge del Salvador, llavors el bons pelegrins, i nosaltres ho som, enguany en desviarem del camí tradicional per a fer una al Salvador.

El primer que fem és anar a deixar les motxilles a l'estació a consigna i així podrem anar a pegar una volta per la ciutat sense cap impediment.

Visitem l'església de sant Saturnino, la catedral per fora ja que no tenim massa temps ni ganes d'entrar al museu. Seguim els carrers per on fan l'encierro i anem fins la plaça de bous.

A la una sortim en el talgo cap a Lleó i sobre les cinc ja estem al lloc.

Ens dirigim cap a l'alberg municipal.

Només apleguem a l'alberg de Lleó el primer que fem es preguntar pel Camí del Salvador. L'hospitaler en sap ben poc. Ens ensenya unes fotocòpies d'una guia que ja tenim. No ens sap res més. Tenim més informació nosaltres que ell. Ens comenta l'hospitaler que ahir un senyor va sortir a fer aquest camí amb un poc de sort ens el trobarem.

Una cosa molt important per a nosaltres és saber d'on s'agarra el camí ja que demà amb la foscor ens pot ser difícil trobar les fletxes i més per un camí tant poc transitat com aquest.

Sabem que el camí surt del costat de l'Hospital de San Marcos, l'actual parador de turisme, el que hauria de ser el nostre alberg, igual que ho hauria de ser l'hospital dels Reis Catòlics de Santiago de Compostela.

Anem a veure-ho no trobem cap fletxa. Preguntem. Ningú en

estranya que no està a Lleó, com si parlàrem del planeta Mart. Només ens queda una possibilitat anar a l'oficina d'informació turística.

Anem a buscar l'oficina que està en front de la catedral però primer passem per sant Isidoro. S'ha de visitar. Anem a la catedral d'on ens envien perquè és hora de tancar i anem a provar sort a l'oficina de turisme. La funcionària bona informadora i sabuda, l'única en tot Lleó, ens diu: Por dónde ha de salir? ... Por la avenida de los peregrinos. Además, cosa curiosa, és la única avenida que existe en el mundo que se llama así. Ens trau un plannell de Lleó i ens ho indica perfectament. A més ens diu que al poc de caminar per l'avinguda ja veurem les fletxes. Per a demà ja ho tenim clar! Perfecte!

Ja hem acabat tot el que havíem de fer, ara només ens cal anar a sopar la sidreria Nalón que ja conec d'altres anys on en molts pocs diners soparem molt i bé, ja que avui tot el dia anem malmenjant, un dia de trens i autobusos. La sidreria està prop de l'alberg però com anem tan tranquils i relaxats no ens fixem per on anem i quan ens n'adonem estem una altra vegada l'estació de tren. Ens hem despistat molt. Més d'un quart d'hora, quasi quilòmetre i mig.

Amb el passeig d'aquest matí a Iruña i tot el que em fet aquesta vesprada per Lleó quasi hem fet una etapa curta.

sap res de res.

Anem al parador a veure si ens donen raó. No res. Anem a l'església de Sant Marc. No res. Ni n'han sentit parlar. Ens miren com si preguntàrem per alguna cosa

30 de juliol, dimecres

Tornem a perdre. CDB, 0-Villarreal C, 2

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Bé està que les coses vagen quedant clares. Un equip que de dotze punts possibles no aconsegueix sumar-ne més que tres, només pot aspirar a mantindre la categoria. Potser alguns ens vam fer il·lusions massa grosses massa prompte, però la realitat del Benicarló és aquesta. Si no canvien molt les coses, és el que hi ha i no val la pena tirar-se pedres al fetge.

El pitjor del cas és que diumenge passat vam perdre contra un equip que no va xutar ni una sola vegada a porteria. Ni una. El Villarreal C va vindre exclusivament a defensar-se i, si per una aquelles es terciava, marcar en algun contraatac. I no van fer ni això, es van defensar d'una manera matussera però ben coberts amb un porter molt millor que Pepe Reina. I contraatacar no van contraatacar ni una vegada. Només una aproximació a l'àrea gran que va ser sancionada amb penal (0 - 1) i un tret molt mal dirigit des de lluny que l'esquena d'un defensor nostre es va encarregar a introduir dins la porteria de Roca (0 - 2). I això que els de Xoco ho van intentar. Caballero, Gus, Cristian Martínez, Raúl Martínez, De la Fuente... tots van gaudir d'ocasions clares que no van acabar en gol bé per l'encert del porter foraster bé per pura mala punteria.

I no res més. Un partit sense història d'aqueixos que et deixa un mal regust perquè veus la impotència dels teus i la potra dels altres i te'n tornes a recordar que al dia següent torna a ser dilluns. No sé, enfonsat com em quedo darrerament amb els resultats del CDB el més segur és que em plantege canviar d'activitat els diumenges de vesprada. M'hauré de

buscar alguna afició que em permeti, si més no, tindre ganes de sopar i anar-me'n a dormir i no desvetllar-me a mitja nit sobresaltat pel record de les ocasions fallades i angoixat per la fotesa dels companys de treball del dia següent. No sé, alguna cosa més relaxant, menys competitiva. O canviar-me d'equip i fer com fan molts i fer-me només d'un equip de primera divisió. Però de quin? Del Barcelona que fa riure contra un segona B? Del València que només li falta fitxar Berlusconi i Alvaro Vitali per muntar una companyia de sainets? Del Madrid de Camacho i Woodgate? Ho tinc ben magre també amb tots aquests.

El problema però que aquestes cròniques em m'isquen amb un to tan amarg és del tirà de l'amo de l'empresa. M'esclavitzo. M'exigeix que ho tinga tot enllestit com a molt tard per al dimarts i, és clar, encara no se m'ha passat el disgust. Si em deixara un parell de dies més segur que estaria més relaxat i voria les coses des d'una perspectiva més optimista i, per tant, més realista.

Com estaran ara mateix els meus ànims que ni he llegit el diari i no sé ni quins anem ni com han quedat el Vinaròs i el San Jorge. Ja no em consola ni pensar que aquests dos simpàtics equips hagen pogut perdre els seus partits. M'és del tot igual. I tampoc no sé contra qui juguem diumenge que ve i no penso prendre'm la molèstia de mirar-ho. Tant se me'n fot. Per desgràcia estic convençut que encara que jugàrem contra el cuer més cuer de tots els cuers no passaríem de l'empat.

Aquest del Villarreal C ha estat el primer partit en què no hem marcat a casa i en què, per tant, m'he quedat sense sentir l'infatigable Josvi cantar els gols i fer la propaganda del patrocinador corresponent. *Minuto X, marcó, X. Es una gentileza de restaurante X,*

donde comer es un placer o es una gentileza de albañilería Tal, reformas en general. El que deia, ni això.

LA NOTA. Amb els anys que m'he estat a la junta comprenc com és de difícil d'organitzar-ho tot i, per tant, això que diré ara no és cap crítica cap a ningú. El que em va passar diumenge però va ser una evident mostra de coordinació per part d'algú. No sé de qui ni m'importa. Quan vaig arribar al Municipal de la Carxofa em vaig trobar un paperet penjat de la finestreta de la taquilla on s'anunciava que era el dia del club. *Socios 5 euros* deia. Vaig preguntar si els socis especials, com és ara el meu cas, també havien de pagar i em van dir que sí, vaig pagar i au, no passa res. Sempre m'havia entès que els socis especials tenien un carnet més car que els permetia accedir a tots els partits, però vaig pensar que l'economia del club no devia estar massa bé i no en vaig fer calendari. Al cap d'una estona em vaig trobar un amigatxo, també soci especial com jo, i em va comentar que a ell no, que a ell l'havien deixat entrar sense passar per taquilla. Fa lleig això, de veritat.

LA SENTÈNCIA. "Tranquil Laio, no pergues los papaers", Xoco a l'aguerrit lateral esquerre del Benicarló quan es llançava a l'atac sense esme deixant desprotegida la reraguarda.

ELS GOLS, TOTS ELS GOLS. Els mateixos de la setmana passada.

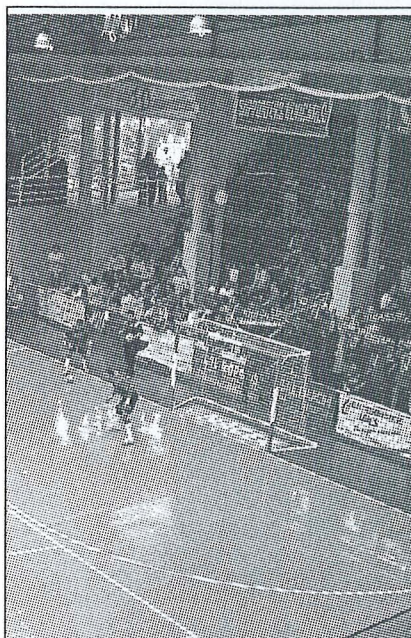
EN OTRO ORDEN DE COSES. Ja he dit que no m'he llegit cap diari. Ho sento.

Benicarló FS, 4 - Pozo de Murcia, 5

text LA GRADERIA INQUIETA

ENo cabia ni una agulla. El pavelló va registrar el segon dels plens històrics de la temporada i va haver qui va tenir a veure el partit de peu.

Molta corbata i modelet fi de senyores en les graderies. Havia unes noces de les de postín, però ni per aquestes els seguidors blaus es van voler perdre el partit. Tots esperaven que el Benicarló continués amb la ratxa guanyadora dels dos últims partits, però no va poder ser. El Pozo és molt Pozo i encara que el Benicarló va fer un bon partit, els tres punts van volar del municipal com per art de màgia. La pressió dels de Taxio en la primera part no es va veure traduïda en un resultat favorable en

el marcador i, malgrat les ocasions de gol que van crear, es van anar al vestuari amb un 0-2 en el

marcador.

El porter del Pozo és un crack. Ho va demostrar en la segona part, resistint els embites del Benicarló, que intentava una vegada i una altra colar la pilota en la seva porteria. Dues expulsions en l'equip contrari quan els blaus tenien el marcador en contra amb un 2-3 feien creure a l'afició que el partit es podia guanyar. La pista blava es va convertir en una batalla campal i els atacs de l'una i l'altra part se succeïen. Però al final, el Pozo s'alçava amb la victòria. Als blaus ens queda el regust amarg d'haver sabut plantar-li cara al líder de la taula, encara que no li hàgim guanyat. Aquesta setmana, estem en el lloc onze de la classificació.

Trofeu Llançador Complet

text C.A. BAIX MAESTRAT

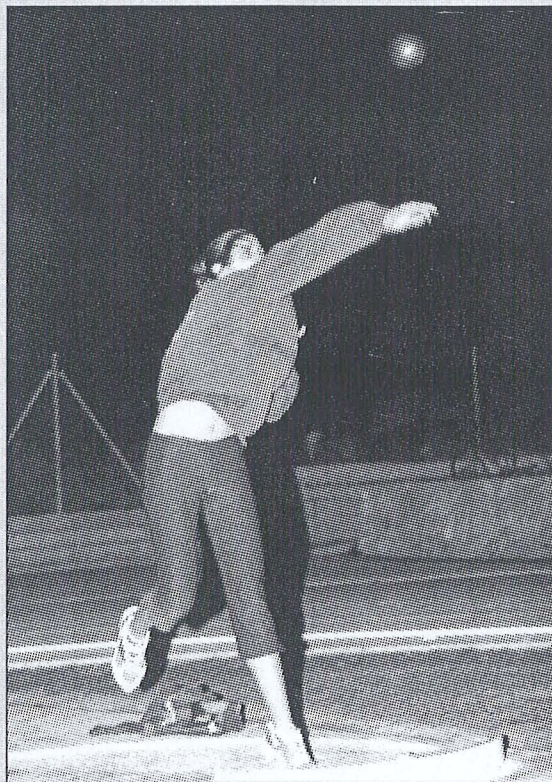
Els atletes de pista del Baix Maestrat han començat la temporada esportiva amb la participació en el Trofeu Llançador Complet, el dissabte 30 d'octubre a les pistes de Castelló. Elisabet i Anna Delshorts, i Francisco García participaren en les proves de:

- Anna Delshorts: Pes amb un millor llançament de 7'90m, Martell amb 13,03 m, Javelina amb 18'73 mt i Disc amb 22'33mt, classificant-se la 7ª de la seua categoria.
- Eli Delshorts: Pes amb 7'71 mt., Martell amb 16'73 mt, Javelina amb 30'09mt i disc amb 14'58 classificant-se

en 6è lloc

- Francisco García: Pes amb 9'68 mt, Javelina amb 33'02, Disc amb 29'94 mt, classificant-se en el 4t lloc

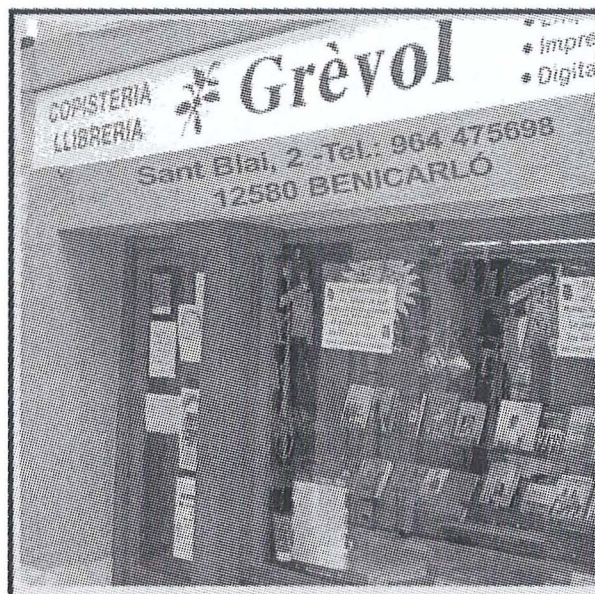
També cal ressaltar que la passada setmana va començar a les Pistes de Benicarló els XXIII Jocs Esportius en Edat Escolar amb els quals el Club d'Atletisme Baix Maestrat participa aportant l'equip de monitors/res amb Rosana Aragonés com a cap. L'objectiu d'aquests jocs és el potenciar l'afició a l'esport i fer possible que els xiquets i xiquetes en edat escolar puguen gaudir de l'atletisme en totes les modalitats en unes pistes dotades amb el material addient.

Per Xavi Burriel

Quin pollastre!

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores